

naar en Arbejder er kommen til Skade, skal han i 26 Uger først hjælpe sig selv. Det vil i de allerfleste Tilfælde sige, at han kommer paa Fattigvæsenet. Først naar de 26 Uger ere gaaede, træder Ulykkesforsikringen til og hjælper ham. Jeg forstaaer meget godt, hvorfor den høitærede Indenrigsminister har indført i Ulykkesforsikringslovsforslaget denne Bestemmelse om de 26 Uger. Den høitærede Minister har nemlig tænkt, at disse 26 Uger skulde øve en direkte eller rettere sagt indirekte Tvang paa Arbejderne, saaledes, at de gik ind i Sygekasserne. Ministeren har sat sig ind i Arbejdernes Tankegang, men jeg tror ikke, at han har sat sig rigtig ind i den. Den høitærede Minister har tænkt, at naar Arbejderne vide, at de, naar de komme til Skade, først ville blive hjulpede af Ulykkesforsikringen 26 Uger efter at de ere komne til Skade, vilde de stynde sig med at melde sig ind i en Sygekasse, for at de kunne blive hjulpede af denne i disse 26 Uger. Men dette Ræsonnement tror jeg, er forkert; for vi Menneſker gaa ikke saaledes altid og tænke paa, at vi komme til Skade. Naar den meget ærede Minister eller vi Andre gaa paa Gaden, tænke vi ikke paa, at vi maaske faae en Urtepotte i Hovedet, eller at et Vindue falder ned paa os, og paa samme Maade gaar det med Arbejderne. Naar de ere i Virksomhed, tænke de ikke paa, at nu kommer de vist en Ulykke til; tværtimod, de tænke altid, at det slippe vi nok heldigt fra, og derfor vil den Spore, som den høitærede Minister har ment skulde ligge i Ulykkesforsikringsloven for Arbejderne til at gaa ind i Sygekassen ikke hjælpe. Folk ere ikke saa pessimistisk anlagte, at de skulde spekulere paa mulige Ulykkestilfælde og af den Grund gaa ind i Sygekasserne. Forøvrigt antager jeg heller ikke, at den høitærede Minister egentlig kan være en principiel Modstander af Tvangssygekassesyſtemet. Han er nemlig ikke nogen principiel Modstander af Tvangssyſtemet paa Ulykkesforsikringens Omraade; det fremtom under Forhandlingerne i Landsstinget baade i Fjor og i Aar. (Indenrigsministeren: Det er en anden Sag). Jeg skal strax komme til dette. Det er nok en anden Sag, men det gaar dog op i en høiere Enhed. Den høitærede Minister sagde under Forhandlingen om Ulykkesforsikringsloven i Fjor i Landsstinget, efter at han havde talt om, at der var allerede ikke saa faa Arbejdsgivere, som nu frivillig forsikre deres Arbejdere: „Det, man altsaa giver herigjennem“, nemlig gjennem Lovforslaget om Ulykkesforsikring, hvor man gjør det til en Tvangssag for Arbejdsgiverne at

forsikre deres Arbejdere, „er et tvungent Supplement hertil, idet man siger, at alle Arbejdsgivere skulde gjøre det Samme, som allerede nu de bedste gjøre“. Og i Aar udtalte den meget ærede Minister denne Tanke med endnu stærkere Ord, idet han sagde: „Det er nu ganske almindeligt, at man forsikrer sine Arbejdere frivilligt mod Ulykkestilfælde; man føler det som en moralsk Pligt at forsikre Arbejderne mod Ulykkestilfælde. Nu indregistrere vi dette Forhold og bestemme, at saaledes skal det være; nu flytte vi dem, der hidtil ikke have villet gaa i den Retning, op i Niveau med dem, der have villet det“. Det er Ordene; den høitærede Minister maa nu ikke tro, at jeg har citeret det, fordi jeg vil angribe Ministeren for denne Tanke, tværtimod, jeg billiger den fuldstændigt. Men naar den meget ærede Minister kommer til Sygekassforsikringsloven, argumenterer han paa en anden Maade. (Indenrigsministeren: Saa!). Jeg skal strax komme til hvorfor. Den høitærede Minister argumenterede paa den Maade, eller han burde have argumenteret, synes jeg, naar han da er konsekvent, paa denne Maade: De bedste Arbejdere forsikke sig selv mod Sygdom; nu indregistrere vi dette Tilfælde og sige, at nu skulde de Allesammen forsikke sig — (Berntsen: Hvis de kunne!) det kommer jeg ogsaa til — men det har den høitærede Minister ikke gjort, tværtimod, Ministeren har her argumenteret ganske modsat, idet han har sagt: de bedste Arbejdere forsikke sig selv, derfor indregistrere vi ikke dette Tilfælde. Og nu kommer jeg til Grunden, hvorfor den høitærede Minister argumenterer saaledes, og denne Grund gjør den meget ærede Ministers Hjerte Vred. Han har nemlig med Hensyn til Ulykkesforsikringsloven tænkt, at der er det Arbejdsgiverne, der skulde betale Gildet, og han har endvidere tænkt, at da det jo i Reglen er ret velstaaende Folk, kunde vi nok tvinge dem til at forsikke deres Arbejdere. Men, har den høitærede Minister fortsat: Arbejderne ere i Reglen fattige Folk, derfor vil det ikke være rigtigt at tvinge dem til at forsikke sig selv, og af den Grund skal det være en frivillig Sag. Jeg kan forsaavidt godt slutte mig til den høitærede Ministers Hjerteargumentation paa dette Punkt, men jeg tror alligevel, at det havde været bedre, om han havde argumenteret paa samme Maade med Hensyn til Sygeforsikringen, som han har gjort med Hensyn til Ulykkesforsikringen og saa selvfølgelig havde taget de Konsekvenser, der deraf maatte følge, og som jeg senere hen skal komme til. Sagen er nemlig den, at naar Staten garanterer